

Brandalarm maakt vroegtijdig einde aan concert

Oxalys

Toon Fret, fluit

Piet van Bockstal, hobo

Nathalie Lefèvre, klarinet

Piet Nuytten, fagot

Jean-Claude Vanden Eynden, piano

Muziek van Canteloube, Caplet en Magnard

Gehoord Deventer Schouwburg 06/10/21

404ste concert in de serie Kamermuziek Deventer

Door Maarten Mestrom, voormalig recensent van deStentor

DEVENTER – Op één dag na een heel jaar na het 403ste concert van de eerbiedwaardige Stichting Kamermuziek Deventer vond op woensdag 6 oktober het 404de concert in de serie plaats. Wederom was het een gedenkwaardige avond die begon met controle van de corona-app en eindigde met een vroegtijdige ontruiming door de brandweer.

Nadat een jaar lang de alle kamermuziekconcerten in Deventer moesten worden afgezegd vanwege de coronapandemie, kon er woensdag 6 oktober eindelijk weer muziek gemaakt worden. Uitgenodigd was het gerenommeerde Belgische ensemble Oxalys dat zich in een wisselende bezetting met uiteenlopende blazers vooral richt op de Franse blazerscultuur van La Belle Epoque, de periode tussen 1870 en 1930.

Fijn dat er weer een concert plaatsvond. En toch voelde het vreemd aan dat terwijl in scholen, supermarkten, winkelcentra en de Ikea drommen mensen als vanouds door elkaar heen krioelen bij het betreden van een halfbezette schouwburg een qr-code getoond moet worden en een legitimatiebewijs. Alsof men deelneemt aan een staatsgevaarlijke activiteit.

Dat gevoel van vervreemding werd deze avond versterkt toen aan tegen het einde van het concert, tijdens het Kwintet voor fluit, hobo, klarinet fagot en piano

van Albéric Magnard, muzikaal het pièce de résistance, plotseling een medewerker van de schouwburg geagiteerd en luidruchtig door de zaal begon te stappen. Na kort overleg met de voorzitter van de Stichting Kamermuziek Deventer vertrok ze om even later terug te komen en tijdens de opgewekte klanken van Magnards slotdeel 'Joyeux' het podium te betreden, de musici tot stilte te manen en te verklaren dat op last van de brandweer de schouwburg werd ontruimd. Er was brand in een ketel geconstateerd waarbij mogelijkerwijs kwalijke dampen waren vrijgekomen.

Rustig en gedisciplineerd zochten de overwegend wat oudere bezoekers hun weg naar de draaideuren om daar aan te komen op hetzelfde moment dat de brandweermensen (m/v) in vol ornaat en met uitrusting pogingen deden om naar binnen te gaan. Dat leidde tot een lelijke opstopping. Het was maar goed dat het geen uitslaande brand was. Buiten stond een rode brandweerauto op de stoep die de nodige bekijks trok, zeker van de mannelijke bezoekers. De vijf musici van Oxalys hadden inmiddels ook een veilig heenkomen gezocht. Zij kregen hun welverdiende slotapplaus alsnog toen ook zij de buitenlucht betraden. Daartussendoor muziek. Drie onbekende Franse componisten van – heel globaal – rond negentienhonderd met originele composities voor houtblazers deels in combinatie met piano. Er is natuurlijk – als we eerlijk zijn – wel een probleem met vergeten componisten: meestal is het niet geheel ten onrechte dat ze vergeten zijn. Hun muziek mist de brille, originaliteit en tijdloosheid van de echte genieën. Dat gold ook voor dit drietal. Na een korte en overigens leuke en informatieve toelichting op de te spelen muziek door fluitist Toon Fret stond als eerste Rustiques voor klarinet, hobo en fagot uit 1946 van Joseph Canteloube op de lessenaar.

Canteloube maakte in zijn tijd enige naam met registraties en orkestraties van volksmelodieën uit de Auvergne. Ook het blazerstrio Rustique voor klarinet, hobo en fagot is op volksmuziek geënt. Dat leverde een mooi sonoor middendeel op, maar de snelle hoekdelen, op zich onderhoudend, waren te springerig en te gefragmenteerd om veel indruk te maken.

Waar Canteloube leed onder te weinig structuur, bezweek het kwintet van André Caplet voor vier blazers en piano uit 1899 bijna aan een teveel daaraan. Dit kwintet klonk als een schoolopdracht neoclassicistisch componeren waarbij ieder motief keurig in een sequens werd herhaald tot de plichtmatige climax die je maten van tevoren aan hoorde komen.

Qua originaliteit en expressiviteit kwam het stuk van Magnard na de pauze veruit het beste over – zij het dan dat we door de ontruiming nooit zullen weten hoe de laatste maten deze avond geklonken zouden hebben. Albéric Magnard leefde van 1865 tot 1914 en was een tijdgenoot van Debussy. Hij kwam ongelukkig aan zijn einde toen Duitse soldaten in 1914 zijn landhuis in brand staken. (Wat het brandalarm van dit avondconcert dan wel weer toepasselijk maakte. Net als het leven van Albéric Magnard werd zijn muziek abrupt beëindigd door brand.) Zijn kwintet klonk eigenzinniger en spannender dan de composities van Canteloube en Caplet. Tuttipassages van de blazers werden vaker afgewisseld met solo's, zoals het fraaie duet voor klarinet en piano in het tweede deel. De muziek is opener en in de contrasten viel voor de luisteraar meer te beleven.

Oxalys is een geroutineerd kamermuziekensemble dat al actief is vanaf 1993.

Oxalys was voor dit programma aangevuld met de eveneens zeer kundige Belgische pianist Jean-Claude Vanden Eynden (1947). Bij de blazers hoor je de vrucht van het jarenlange samenspel. Betere ambassadeurs voor de muziek van La Belle Epoque zullen moeilijk te vinden zijn.

Hopelijk krijgen de vier musici tijdens het volgende concert in de serie Kamermuziek Deventer wel de kans om hun muziek tot de laatste noot uit te spelen.

Volgend concert in de serie Kamermuziek Deventer:

- Woensdag 27 oktober 2021, 20:00 uur:
Quatuor Van Kuijk, Beethoven, strijkkwartetten uit de vroege, middelste en late scheppingsperiode